

[Parkov.]

fælde med Forholdene herhjemme. Vi har ønsket, at vi skulde have Værn saaledes udstyret, at man ikke ligefrem udsatte dem for Fare ved deres Anvendelse, og saaledes udstyret, at de kunde være i Stand til at opfylde Neutralitetsforpligtelser, Folkeforbundsforpligtelser og endvidere værne om vor nationale Selvstændighed. Det er vor Opgave, og jeg havde da det store Held — det glædede mig overmaade meget —, at jeg i ganske faa Ord, 3 Linier, kunde klargøre for den højtærede Forsvarsminister, hvad den gaar ud paa: det gælder om at beskytte Hovedstaden fra Søen og fra Luften, det gælder om at gøre vort yderste for at modsætte os en Landgang paa Sjælland og paa Fyn, og det gælder om at beskytte den jydsk Landgrænse, det er rigtigt, det er de 3 Opgaver, vi har stillet op, og jeg skulde tro, at det er 3 Opgaver, som vi alle sammen uden Undtagelse kunde slutte os til. Men saa kommer Tvivlen op hos den højtærede Forsvarsminister og hans Parti og hos den højtærede Udenrigsminister og hans Parti: Ja, kan vi det? Jeg har gentagne Gange i tidligere Tid hørt i alt Fald den højtærede Forsvarsminister sige: Ja, hvis vi kunde, hvis vi evnede det, skulde vi være med, men vi evner det ikke. Som Forholdene er i Øjeblikket, skal det villigt indrømmes, at vort Luftværn er alt for faataligt, det kan i Øjeblikket ikke sikre os mod Angreb fra Luften, men jeg ser ikke, hvad der skulde være i Vejen for, at vi kunde forøge dette Luftværn, og at vi som alle andre Hovedstæder kunde omgive os med et Markforsvar, et Forsvar nede fra Jorden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder her, jeg skal blot sige til Beroligelse for det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, hvis jeg kan berolige ham, at Faren, saaledes som den er udtrykt bl. a. i Major Bratts Bog — det var jo den, han hældede sit Hoved til —, ikke er saa stor, som der er givet Udtryk for den dér. Men det vil det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft komme nærmere ind paa, og da jeg, som sagt, ikke ønsker, at vi skal spille Tiden med Gentagelser, skal jeg blot henvisse til de Udtalelser, som om lidt vil fremkomme fra dette ærede Medlems Side. Det er min Overbevisning, at det ligger indenfor vore Evner at modsætte os et saadant Angreb, og at den dermed forbundne Fordel paa ingen Maade kan komme til at staa i Forhold til den Risiko, der er forbundet dermed, og er der en betydelig Risiko ved at foretage et eller andet, holder

man sig borte. Men med Hensyn til at afværge eller gøre vort yderste ved et Forsøg paa at afværge en Landgang paa Sjælland og Fyn, tror jeg, vi har særdeles gode Betingelser. Efter mit bedste Skøn er vort Fodfolk saaledes uddannet, at det kan tage Kampen op, tage Konkurrencen op med en hvilken som helst af Udlandets Hære. Der er en systematisk Opøvelse i Forholdet med Grupper, som man har indført det i den store Verden efter den sidste Krig. Ja, den højtærede Forsvarsminister ryster, som Ministeren sagde, paa sit graa Hoved, det maa jo Ministeren have Lov til. Jeg vil tro, at hvis Ministeren vilde spørge — det ved jeg ikke, om Ministeren vil — en af sine højtstaaende undergivne Fodfolks-officerer, hvordan Uddannelsen herhjemme er, tror jeg, han vilde faa det Svar: Jo, Uddannelsen er i gode Hænder, og det Maal, vi naar, kan i nogen Maade godt sammenlignes med det Maal, som Uddannelsen andre Steder naar. Bevæbningen er for en stor Del Geværer af 1889 — det var et for sin Tid udmærket Gevær —, og siden den Tid er Fodfolket blevet udstyret med Rekylgværer, og de maa derfor gaa frem i Grupper, og de er ogsaa udstyret med Maskinskyts og Maskingeværer, saa jeg tror, man maa sige, at Fodfolkets Bevæbning i Virkeligheden er up to date; jeg tror, jeg kan berolige den højtærede Minister i saa Henseende, men hvis det ikke er tilstrækkeligt, hvad jeg usagkyndige — jeg har jo ikke været Fodfolksofficer — udtaler her, beder jeg den højtærede Minister spørge Generalinspektøren for Fodfolket, spørge den kommanderende General — Ministeren behøver jo ikke at stole paa sit eget usagkyndige Skøn, idet Ministeren jo har den bedste Adgang til de Folk, som ved Besked, og naar Ministeren har faaet Beskeden, vil det glæde os andre at høre, hvad Beskeden gik ud paa.

Jeg spørger: Vilde Faren være mindre, fordi vi ikke havde noget Værn? Der er naturligvis Forskel paa det Rumfang, et Menneskes Forstand har, hvor meget man kan faa ind i sin stakkels Hjerne, jeg ser, der er nogle her i Salen, der mener, at Faren vilde være mindre. Jeg skulde tro, at i det Øjeblik vi har gjort, hvad vi kunde, for at vise: det er vort Alvor, hvis I kommer her, at sætte os til Modværge, vil man betænke sig nogle Gange, men hvis man paa Forhaand ved, at man ingen Modstand møder, at man bare kan sende ganske faa Maskiner ind med Trusel om Bombardement, hvad saa? saa ligger hele den høje Regering uhjælpelig kuert til at finde sig i de Betin-